

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.039/2022/3.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcím).)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Mosonyi Balázs Bálint (cím.)

Az alperes:

(alperes neve). (címe.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

(személy neve) jogtanácsos (címe.)

A per tárgya

Szerződés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék, 6.P.20.492/2019/74.

A fellebbezést benyújtó fél/felek:

Felperes, 6.P.20.492/2019/79.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 8 (nyolc) napon belül - hivatalos lelet készítésének terhével - rójon le fellebbezésére további 30 307 (harmincezer-háromszázhet) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes, mint adós és az alperes jogelődje, mint hitelező 2008. február 7. napján deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján a hitelező 2 844 000 Ft-nak megfelelő, svájci frankban (CHF) nyilvántartott kölcsönt folyósított a felperesnek. A törlesztőrészek összegét az első 36 hónapban havi 17 294 Ft-ban, azt követően havi 34 589 Ft-ban, a futamidőt 120 hónapban, a teljes hiteldíjmutatót (THM) 4,562 %-ban, az éves induló ügyleti kamat mértékét 3,91 %-ban határozták meg.

[2] Az egyedi kölcsönszerződés részét képezte az (ÁSZF megjelölése) számú Általános Szerződési Feltétel (ÁSZF). Az ÁSZF. 7. pontja szerint a kölcsön fix törlesztő részletű, azok összege nem, csak a száma változik a kamat- és árfolyamkülönbözetre tekintettel. További árfolyamváltozás esetén a futamidő alatt felmerülő teljes árfolyamkülönbözet elszámolására a futamidő végén kerül sor.

[3] Az ügyletkötés során a felperes nem kapott írásban tájékoztatást az árfolyamkockázatról.

[4] Az alperes jogelődje az árfolyamkülönbözetet negyedévente számlázta, a felperes utóbb nem kívánt áttérni annak havi elszámolására.

[5] Az alperes jogelődje a DH2. tv. szerinti elszámolást elvégezte, a tisztességtelenül felszámított összeg 342 301 Ft volt, amit a felperes még fennálló tartozásába elszámolt. A törvényi elszámolás időpontjában a felperes még fennálló tartozását 1 356 964 Ft-ban, hátralékos tartozását 67 481 Ft-ban határozta meg. Az elszámolással szemben a felperes panasszal élt, ami nem vezetett eredményre.

[6] Az alperes jogelődje 2015. november 21-én szerződésmódosítást kezdeményezett a devizában nyilvántartott tartozás forintra történő átváltása érdekében, amit a felperes nem fogadott el, mert a szerződést érvénytelennek tartotta.

[7] A felperes utóbb a törlesztőrészeket nem teljesítette, ezért az alperes jogelődje 2016. március 7-én a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta, a felperes fennálló tartozását 1 439 689 Ft-ban határozta meg. A 2016. július 26. napján kelt fizetési felszólításban az alperesi jogelőd a felperes tartozását 1 435 045 Ft-ra tette.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[8] A felperes módosított keresetében az alperesi jogelőddel kötött kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását kérte az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás hiánya miatt. Hivatkozott az ÁSZF. 25. pontjában foglalt kizárólagos illetékességi kikötést tartalmazó általános szerződési feltétel érvénytelenségére. Elszámolásában állította, hogy 2015-ig 3 742 803 Ft-ot teljesített az alperes felé, ezért tartozása már nem áll fenn, és 174 980 Ft összegű túlfizetése keletkezett. A fenti tartalommal kérte az érvénytelen szerződés hatályossá nyilvánítását.

[9] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta a szerződés érvénytelenségét.

[10] Az elsőfokú bíróság a 11. számú részítéletében megállapította az ÁSZF. 25. pontjának tisztességtelenségét, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A Szegedi Ítéltábla a 2020.

január 2. napján kelt Pf.II.20.632/2019/10. számú közbenső ítéletében az elsőfokú bíróság részítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy a peres felek között 2008. február 7. napján létrejött kölcsönszerződés érvénytelen. Kifejtett álláspontja szerint az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás nem elégítette ki a 2/2014. PJE határozatban és a C-51/17. számú EUB ítéletben foglalt követelményeket. Hangsúlyozta, az érvénytelenség jogkövetkezményéről az elszámolás lefolytatása mellett az elsőfokú bíróságnak kell döntenie.

[11] A folytatódó elsőfokú eljárásban a felperes állította, az alperes 2016. márciusában jogtalanul számított fel 619,05 CHF-nek megfelelő összeget, mert 2015. december 31-én már nem állt fenn tartozása, a túlfizetése 205,79 CHF volt. A hitelező a devizaárfolyam átváltását a tőketartozás tekintetében nem vette figyelembe, azt csak a törlesztőrészletekben érvényesítette, ami lényegesen befolyásolja az elszámolást. A pontosított elszámolása szerint az alperes vele szemben fennálló fizetési kötelezettsége 174 980,673 Ft-ban határozható meg. Ennek figyelembevételével kérte a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását és az alperes kötelezését a túlfizetés megtérítésére.

[12] Az alperes a felperes tartozásának meghatározása során a saját elszámolását kérte figyelembe venni azzal, hogy a törvényi elszámolásig az ún. bázis árfolyamot alkalmazta, amely az árfolyammozgás függvényében utóbb módosult. A bázis árfolyam a Magyar Nemzeti Bank hivatalos deviza árfolyama lett, a saját elszámolásában megjelenített levezetés szerint a BUBOR + kamatfeláras elszámolás az elfogadható. A felperes 2016. május 5-ig fennálló tartozását 1 390 817 Ft-ra tette, ennek figyelembevételével kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását.

Az elsőfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes és az alperes jogelődje által 2008. február 7-én megkötött (kölcsönszerződés száma) számú kölcsönszerződést a megkötésének időpontjára visszaható hatállyal érvényessé nyilvánította azzal, hogy a felperes alperes felé fennálló tartozása a szerződés felmondásáig teljesített törlesztések figyelembe vételével 591 030 Ft. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 380 000 Ft perköltséget.

[14] A jogerős közbenső ítéletet követően folytatódó eljárásban a kirendelt igazságügyi szakértő feladatává tette a felperes tartozásának meghatározását a felmondás időpontjában oly módon, mintha a szerződés annak megkötésétől kezdődően forint alapú lett volna (ügyleti kamat: forint/BUBOR kamat + kamatmarzs).

[15] A Kúria 2019. június 19-i Konzultációs Testületének állásfoglalása alapján, amely a bíróság mérlegelésére bízta az érvénytelenség alkalmazandó jogkövetkezményének megválasztását, a jogkövetkezmények a szerződés érvényessé nyilvánítását találta indokoltnak. Megállapította, a szerződés elvesztette a deviza alapúságát, az forint alapúvá vált, ezért forintban kell a peres felek között elszámolni. A kiegészített szakértői véleményt ítélezése alapjául elfogadta és a szerződést akként nyilvánította érvényessé, hogy a forintot tekintette kirovó pénznemnek és az ügyleti kamatként a forint kamat szerződéskötéskori értékének kamatfelárral növelt mértékét vette figyelembe, ami a szakértői véleményben rögzítettek szerint 8,81 %-ot tett ki.

[16] Rámutatott, a szakértő a felperes számításait és az alperes kimutatásait is vizsgálva állapította meg, hogy a felperesnek 2016. május 5-ig, azaz a felmondás időpontjáig 3 454 309 Ft-ot kellett volna teljesítenie (ebből 2 257 314 Ft tőke és 1 196 995 Ft kamat), amelyből levonásba helyezte a CHF kamatszámítás alapján teljesített 251 718 Ft-ot, amelynek eredményeként 945 277 Ft kamatkülönbözet keletkezett. A CHF alapú kölcsönügylet

tekintetében a felperes túlfizetése a szakértő által kimunkáltak szerint 345 247 Ft-ot tett ki, amelyet levont a kamatkülönbözet fenti összegéből, és így a felperes még fennálló tartozását a szakértői véleményben foglaltakkal egyezően 591 030 Ft-ban határozta meg. Hangsúlyozta, a szakértő számítása azért tért el mindkét fél számításától, mert a felperes nem a fenti elvek szerinti forint piaci kamattal és kamatfelárral számolt, az alperes pedig a felmondás időpontjáig a deviza alapú szerződés szerinti ügyleti és késedelmi kamatot vette figyelembe.

[17] Az alperesnek marasztalásra irányuló viszontkeresete nem volt, ezért a felperes még fennálló tartozását csupán megállapította.

[18] Kifejtett indokai alapján alaptalannak ítélte a felperes eljárási kifogását.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[19] Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes annak megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntést kért. Hivatkozott a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa Jpe.I.60.015/2021/15. számú jogegységi határozatának a 2/2014. PJE. határozat kötelező értelmezésére és a Kúria 2019. június 20-i közleményében foglaltakra. Utóbbi szerint a szerződés akként nyilvánítható érvényessé, hogy maximálni kell a deviza-forint átváltási árfolyamot a szerződésben rögzített kamatmérték forintosítási fordulónapig történő érintetlenül hagyásával. Az árfolyamkockázat felső határa eszerint többféle módon határozható meg, amelyek közül álláspontja szerint a 180 FT/CHF árfolyam maximálás alkalmazandó.

[20] Számítása szerint 3 454 308 Ft-ot fizetett meg, amelyből kamatra 247 952 Ft, tőkére 3 206 356 Ft kerülhet elszámolásra. Állította, hogy 2015. május 6. napjáig a tartozást teljes egészében teljesítette, a záró tökegyenleg negatív lett, ezért az ezt követő befizetései már túlfizetések, igényt tarthat azok kamattal növelt összegére. A bank tartozását - 2021. július 22-ig számítva - 378 841 Ft-ban határozta meg, amelyből a kamattartozás 18 716 Ft-ot, a tőketartozás 360 125 Ft-ot tesz ki. Az elsőfokú bíróság a túlfizetését 345 247 Ft-ban jelölte meg, az ezt követően végzett számításai azonban tévesek. Állította, hogy túlfizetése volt, amelyre figyelemmel az alperes nem mondhatta volna fel a szerződést azonnali hatállyal. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt is, hogy a további 945 277 Ft összegű kamatfizetési kötelezettsége fennáll. Hivatkozott a Kúria Pfv.I.20.322/2020. és a Gfv.VIII.30.212/2019. számú döntésére és az Alkotmánybíróság 3019/2017. (II.17.) AB. határozatában foglaltakra, részletezve a döntések lényegét. Kiemelte, a DH1. és DH2. törvényekben a jogalkotó két érvénytelen rendelkezés miatti pénzügyi elszámolás kérdését rendezte, ugyanakkor nincs akadálya annak, hogy a felmondás jogszerűtlensége utólag külön eljárás keretében elbírálásra kerüljön. A felmondás jogszerűségét a polgári jog általános szabályai és a devizahiteles szerződésekre vonatkozó jogszabályok alapján kell vizsgálni. Idézte a jogegységi tanács álláspontját, amely szerint a felmondás jogszerűsége utólag is elbírálható, ennek keretében vizsgálendő, van-e az adósnak lejárt tartozása, késedelembe esett-e, mindez megalapozza-e az azonnali hatályú felmondást. Ha az állapítható meg, hogy a felmondás időpontjában túlfizetése volt, úgy a felmondás jogszerűtlen. Állította, a túlfizetésére tekintettel az alperes jogszerűen nem mondhatta fel a kölcsönszerződést, és kérte az alperes kötelezését 378 841 Ft összegű túlfizetés megfizetésére.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéltábla döntésének indokai

[22] A fellebbezés alaptalan.

[23] Az elsőfokú bíróság a jogvita alapját képező tényállást helyesen állapította meg, abból levont következtetéseivel, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményével, érdemi döntésével és annak indokaival az ítéltábla egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a perben alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A jogvita elbírálása szempontjából kiindulópont, hogy az ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatja felül (247.§). A Szegedi Ítéltábla a Pf.II.20.632/2019/10. számú közbenső ítéletében megállapította a peres felek között létrejött kölcsönszerződés érvénytelenségét, ezért az elsőfokú bíróságnak az előtte folytatódó eljárásban az érvénytelenség alkalmazandó jogkövetkezményéről és a peres felek közötti elszámolásról kellett döntenie, a fellebbezés alapján pedig az ítéltáblának abban kellett állást foglalnia, helytálló-e az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezmény, valamint a levezetett elszámolás.

[25] A felperes keresetében a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását és az alperes kötelezését kérte az általa megállapított összegű túlfizetés megtérítésére. Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az alperes 2016. március hó 5. napján jogszerűen nem mondhatta fel azonnali hatállyal a kölcsönszerződést, mert ekkor tartozása nem állt fenn. E hivatkozása ellenére azonban a felmondás jogszerűtlensége megállapítása iránt az elsőfokú eljárásban kereseti kérelmet nem terjesztett elő. A Pp. 146. § (1) bekezdéséből, valamint 235. § (1) bekezdéséből következően a másodfokú eljárásban nincs jogszabályi lehetőség a fenti tartalmú kereseti kérelem előterjesztésére, illetve a keresetváltoztatásra. Megjegyzi az ítéltábla, annak, hogy a felmondás jogszerű volt-e, vagy sem, a peres felek közötti elszámolás szempontjából lehet jelentősége. A szerződés futamideje alatt ugyanis az adós a tőkén felül ügyleti kamat megfizetésére köteles, míg késedelmi kamatfizetési kötelezettsége csak fizetési késedelem esetén keletkezhet. Ha az adós nem, vagy nem szerződésszerűen teljesít és emiatt hátraléka keletkezik, a hitelező a szerződést felmondhatja, ami a fennálló teljes tartozást lejárttá teszi. Ha a felmondás jogszerű, annak időpontjától a teljes tartozás után már nem ügyleti, hanem késedelmi kamat megfizetésére köteles az adós. Jelen per tárgyát erre irányuló kereseti kérelem hiányában nem képezte és nem is képezhette a felmondás jogszerűségének, vagy jogszerűtlenségének vizsgálata, a felperes fellebbezésében ezzel összefüggésben kifejtettek érdemi vizsgálatára nem kerülhetett sor. Minderre figyelemmel a fellebbezés által megszabott és fent részletezett keretek mellett további kiindulópont, hogy az alperes felmondása jogszerű volt, az elszámolást ennek figyelembevételével kellett a peres felek között elvégezni.

[26] A Ptk. 237. § (2) bekezdése szerint, ha a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet nem lehet visszaállítani, a bíróság a szerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítja. Az érvénytelen szerződést érvényessé lehet nyilvánítani, ha az érvénytelenség oka – különösen uzsorás szerződés, a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén az aránytalan előny kiküszöbölésével – megszüntethető. Ezekben az esetekben rendelkezni kell az esetleg ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás visszatérítéséről.

[27] Az 1/2010. (VI. 28.) PK. vélemény 5. pontja szerint, ha az érvénytelenség oka kiküszöbölhető, a bíróság az érvénytelen szerződést a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal érvényessé nyilváníthatja. A szerződés érvényessé nyilvánítása egyenrangú lehetőség az eredeti állapot helyreállításával, ha mindkettő alkalmazható lenne, akkor a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy az érvénytelenség melyik jogkövetkezményét alkalmazza. A 6/2013. PJE határozat 4. pontja szerint, ha a bíróság a szerződés érvénytelenségét állapítja meg – a jogkövetkezmények alkalmazására irányuló

kereset (viszontkereset) esetén, feltéve, hogy az érvénytelenség oka kiküszöbölhető – a bíróságnak elsősorban a szerződés érvényessé nyilvánítására kell törekednie.

[28] A Kúria devizahiteles érvénytelenségi perek jogalkalmazási gyakorlatát vizsgáló Konzultációs Testülete 2019. június 19-i üléséről kiadott emlékeztetőben foglaltakra figyelemmel – a magyar joggyakorlat tükrében – azt az iránymutatást adta, hogy az érvényessé nyilvánítás a deviza alapú kölcsönszerződések esetén alkalmazandó egyetlen érvénytelenségi jogkövetkezmény. Az érvénytelen szerződés érvényessé nyilvánítása során – dogmatikailag egyaránt alátámasztható – két megoldás alkalmazása ajánlható. Az egyik esetben lehetőség van arra, hogy a kirovó pénznemmé a forint váljon és ehhez ügyleti kamatként az irányadó forintkamat szerződéskötéskori értékének kamatfelárral növelt mértékét kell figyelembe venni. A tájékoztató a kamatfelár számítására vonatkozóan is iránymutatást adott. Ha a bíróság ezt a módot választja, akkor az adós által fizetendő kamat mértéke emelkedik, ami nem feltétlenül eredményez hátrányosabb helyzetet számára az eredeti megállapodásban foglaltakhoz képest, amennyiben mégis, akkor figyelemmel kell lenni a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésében foglaltakra, arra, hogy semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni. A másik lehetőség az átváltási árfolyam maximálása bírósági mérlegeléssel, szükség esetén szakértő bevonásával. Ennek keretében meg kell határozni azt a mértékű árfolyamkockázatot, amely még nem minősül jelentős mértékűnek, azaz amit a fogyasztónak akkor is viselnie kell, ha a tájékoztatás nem volt megfelelő. Ennek indoka, hogy csak a jelentős mértékű árfolyamváltozás minősül tisztességtelen tájékoztatás esetén érvénytelennek, ezért az átlagos fogyasztónak csak az ezt meghaladó mértéket el nem érő árfolyamváltozást kell viselnie, mivel tájékoztatás hiányában is tudnia kellett, hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen irányban is változhat. Az ilyen módon meghatározott árfolyamváltozásra a forintosítás forduló napjáig a forintosítási törvényben meghatározott kamatszabályokkal kell a tartozás összegét kiszámítani. Mindkét megoldás esetén irányadó a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésében rögzített elv, az, hogy a fogyasztó a tisztességtelen tájékoztatáshoz képest hátrányosabb helyzetbe nem kerülhet.

[29] Az érvénytelenség jogkövetkezményének levonásakor gondoskodni kell az egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának fenntartásáról, meg kell előzni, hogy bármelyik fél jogalap nélkül gazdagodjon [1/2010. (VI. 28.) PK. vélemény 8. pont]. Ha az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás tisztességtelensége miatt a szerződés egésze a megkötés időpontjára visszaható hatállyal érvénytelen, az érvénytelenség oka oly módon küszöbölhető ki, hogy az árfolyamváltozást a szerződésből mellőzni kell, ezért az az elszámolás során nem vehető figyelembe az adós terhére.

[30] Az elsőfokú bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés érvényessé nyilvánítása mellett döntött, álláspontját az ítéltábla is osztja. Ebben az esetben – a már kifejtettek szerint – kirovó pénznemmé a forint válik, az ügyleti kamatként a forintkamat szerződéskötéskori értékének kamatfelárral növelt mértéke az irányadó. A kamatfelár a Kúria ajánlásához igazodva oly módon kerül meghatározásra, hogy a szerződéskötéskori ügyleti kamatból levonásba helyezendő a szerződéskötés napján a szerződésben kirovó pénznemként megjelölt devizanemre irányadó pénzpiaci kamat mértéke (CHF/LIBOR), ezt követően hozzáadandó a szerződéskötéskor a forintba irányadó pénzpiaci kamat mértéke (HUF/BUBOR).

[31] Az elsőfokú bíróság a Kúria Konzultációs Testülete emlékeztetőjében rögzített módszertan megfelelő alkalmazásával végezte el az elszámolást, és a peres felek által előterjesztett eltérő számításokra figyelemmel helyesen vont be szakértőt az eljárásba a felperes tartozása vagy esetleges túlfizetése meghatározása céljából. A szakértő a 41. számú szakvéleményét kiegészítette (53., 59. szám), utóbb a kamat mértéke tekintetében megállapításait korrigálta. A felperes által 2016. május 5-éig befizetett összeget 3 454 309 Ft-

ban, ebből a tőke összegét 3 202 591 Ft-ban, a kamatokat 251 718 Ft-ban határozta meg, amely alapján a felperes tartozása 1181 Ft volt. Mindezek alapján a felperes 355 428 Ft összegű befizetésére is tekintettel megállapította, hogy a felperesnek 354 247 Ft túlfizetése keletkezett. Az elszámolás során az árfolyamváltozás figyelmen kívül hagyásával forint piaci kamattal és kamatfelárral kellett számolni. E szerint 2016. május 5-éig a felperes által befizetett tőkeösszeg 2 257 314 Ft-ot, a kamat 1 196 995 Ft-ot tett ki, a forint piaci kamattartozás és a CHF kamat különbözeteként felmerülő összeg 945 277 Ft volt, amelyet csökkenteni kellett a felperesi túlfizetés összegével (345 247 Ft). Ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek 591 030 Ft összegű tartozása állt fenn. A felperes fellebbezésében kifogásolta ugyan a szakvélemény megállapításait, azt azonban nem indokolta meg, miért tekinti az abban foglaltakat ellentmondásosnak. A szakértő az elsőfokú bíróság által meghatározott feladatoknak eleget tett, a szakvéleményt utóbb pontosította, kiegészítette, az abban részletezett elszámolás nyomon követhető, megfelel a Kúria Konzultációs Testület által kiadott ajánlásban foglaltaknak, az elszámolást és annak eredményét az ítéltábla is aggálytalannak tekintette, azt elfogadta.

[32] Kiemeli az ítéltábla, a szerződés érvénytelensége következményeként ahhoz nem fűződhetnek a felek által célzott joghatások, az érvénytelen szerződés bírósági úton sem kényszeríthető ki. Abban az esetben azonban, ha a bíróság az érvénytelen szerződést – az általa módosított tartalommal – ex tunc hatállyal érvényessé nyilvánította, úgy a módosított tartalom szerint vizsgálhatóvá válik a felmondás jogszerűsége. A felmondás jogszerűtlensége esetén – a már kifejtettek szerint – eltérően alakul a tartozás elszámolása, ennek során figyelemmel kell lenni arra, hogy a Ptk. 291. § (2) bekezdésében foglalt elv alkalmazásával a fogyasztó a tisztességtelen tájékoztatáshoz képest nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe. Az ítéltábla már utalt arra, a felmondás jogszerűtlensége megállapítása iránti kereset hiányában az elszámolást annak figyelembevételével kellett elvégezni, hogy az alperes által közölt azonnali hatályú felmondás jogszerű volt, az elsőfokú bíróság által elvégzett és a szakértői számításokon alapuló elszámolás helytálló, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatására nincs mód.

[33] A fellebbezés eredménytelen bizonyult, de alperesi ellenkérelem hiányában az ítéltábla mellőzte a felperes perköltségben marasztalását.

[34] Észlelte az ítéltábla, hogy a felperes a fellebbezésére téves összegű fellebbezési eljárási illetéket rótt le. A Pp. 24. § (1) bekezdése szerint a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke az irányadó. A fellebbezési eljárási illeték alapja a jogorvoslati kérelemben vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke. A felperes fellebbezésében az alperes kötelezését kérte 378 871 Ft megfizetésére, emellett vitatta az elsőfokú bíróság szerinti 591 030 Ft összegű marasztalását, azaz ez utóbbi összeg megfizetésének mellőzését kérte. Ebből következően a fellebbezési eljárás pertárgy értéke a fentiek összegeként 969 871 Ft. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárási illeték összege 77 589 Ft, amelyhez képest a felperes 47 282 Ft fellebbezési eljárási illetéket rótt le, ezért köteles további 30 307 Ft megfizetésére hivatalos lelet készítésének terhével az Itv. 73/A. § (3) bekezdése alapján.

Szeged, 2022. május 4.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró

